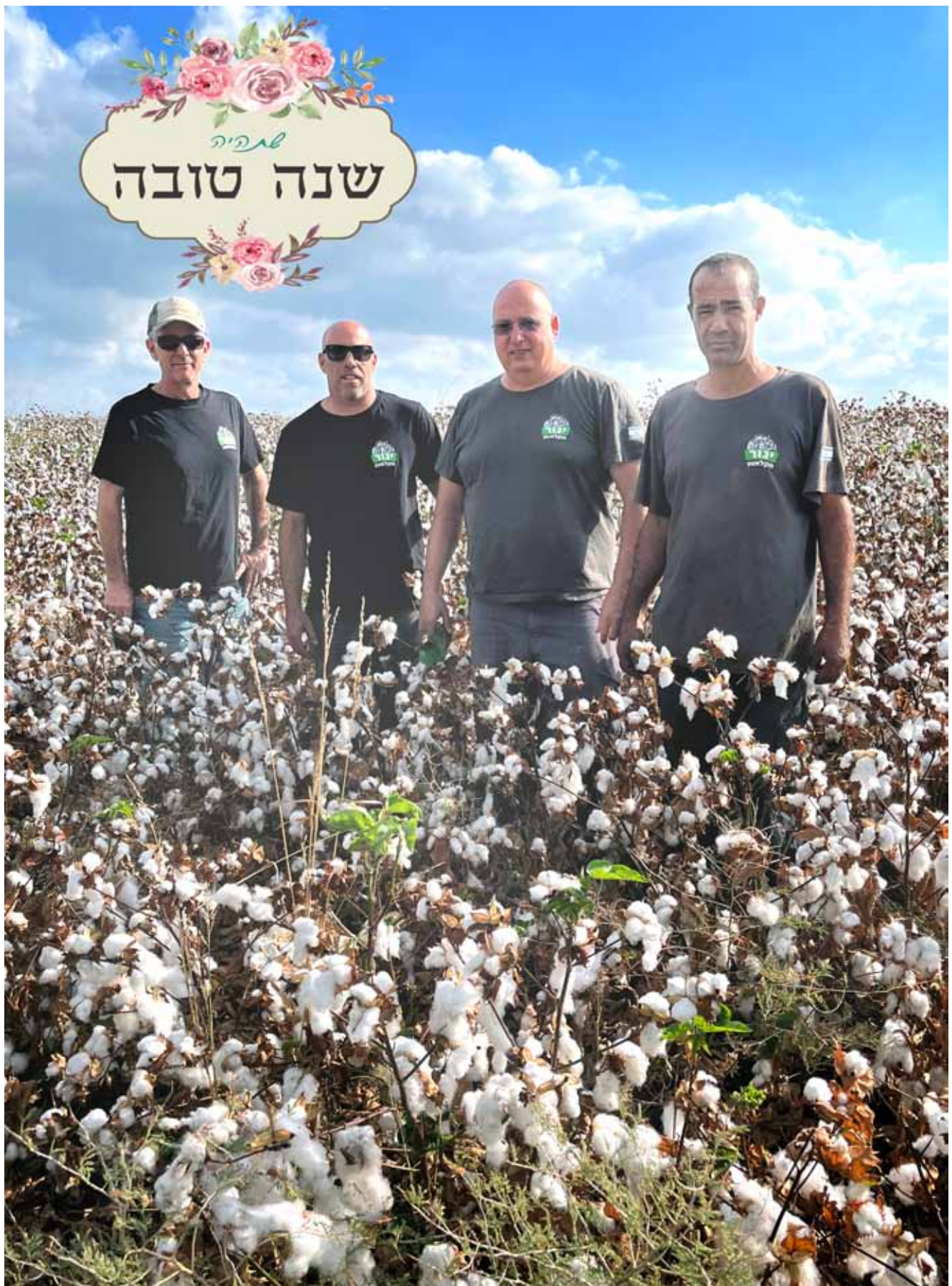

דפייגור

יוםב', כ"ט באלול תשפ"ד, 2.10.2024, גיליון מס' 5065

והחשבונאית של יגור, פעלנו להטמעת דפוס ברור יותר של דרישה, לחץ מתמיד, וציפייה ממנהלי העסקים להגדיל מדי שנה את הרווחים. גם עסקים שסיימו שנה מוצלחת וטובה - באנו ודרשנו לדעת מה הפעולות שיינקטו כדי להגדיל עוד ועוד את הרווחים לשנה שתבוא.

ב. הרחבת העצמאות למנהלים. דרשנו יותר אחריות ונתנו יותר עצמאות וחופש פעולה למנהלים ולעסקים שתחת אחריותם. לא רק מבחינה כלכלית, אלא גם מבחינת ניהול כוח אדם, תנאי העסקה, משכורות ויזמויות שונות.

ג. סגירת עסקים לא רווחיים: תוכים, משאיות, לול, ופעילויות לא רווחיות כמו פעילות הפלסטיק בטובופלסט.

ד. ייעול וארגון, עד כמה שאפשר בשיתוף פעולה עם הצוותים והמנהלים. יציאה לקורסים, ליווי פרטני באנשי מקצוע וייעוץ מחברות מתמחות.

ה. שינוי וגיוון הפעילות בעסקים השונים: המשתלה הפכה ליבואנית, חממת החסות הוסיפה פעילות מסחרית ענפה לצד ייצור מקומי, הגדיש התחיל למכור מוצרים שונים ישירות לצרכנים, הגדלת הרפת והסכמי סחר שתרמו רבות לרווחיות הענף, שיפוץ הקומה השנייה בבית אחווה: תוספת חדרים בהיקף גדול וכן שיפור מרכז הקומה לנוחות הדיירים, וכמובן, נטיעת מטעי האבוקדו שהשנה מתחילים להניב כמות פרי משמעותית - ותחילת כיסוי ההשקעות.

ו. הרחבה ופיתוח עסקי בנדל"ן: הקמת בניין "סמרטשטור", השכרת "מחסן למד" בלגין לחברה חיצונית, ופינוי טופולסקי לסוחר טוב ונקי יותר. תחילת העבודות למרכז WEWORK לחברי יגור. אין פינה ביגור שאינה מושכרת ומגדילה את הרווחים לטובת חברי יגור.

איזה מהלך עלה לך במאמצים ודמים?
אירוע שהשאר צלקת עמוקה היה סגירת פעילויות הייצור של שפופרות הפלסטיק לייצוא בטובופלסט ובמפעל הבת בבולגריה. התהליך היה כרוך בכאבים עסקיים ואנושיים. פיטורים זה תמיד קשה, מדיר שינה, מדובר בפגיעה בתעסוקה ובפרנסה של אנשים. אבל לא היתה ברירה. ההפסדים לאורך שנים חייבו מהלך החלטי ונחוש. התוצאה היא שהיום טובופלסט היא חברה מרוויחה, העומדת בזכות עצמה, ולא זקוקה לעזרה מלגין אריזות או מלגין בע"מ.

שיחה עם נוקי נויפלד בעקבות סיום תפקידו כיו"ר אחי"ג ומנהל העסקים וכניסה לתפקיד חדש כיו"ר לגין

איך אתה מסכם שש שנים וחצי כיו"ר אחי"ג? בסיפוק. הצבתי לעצמי יעד, לגרום לעסקי יגור להגדיל רווחים ולהעביר יותר כסף לרווחת חברי יגור. רשימת תוצאות חלקית של העשייה, המשותפת לכולנו, אחרי 6.5 שנים, היא השלשת היקף ההעברות הכספיות מאחי"ג ליגור ותשלום כל החובות של אחי"ג שהיו כשבתאי. החוב של אחי"ג בשנת 2024 - אפס!!!

אני גאה, לא רק בתוצאות הכלכליות אלא בעיקר בהתמודדות עם רשימת האתגרים, שנפלו על כולנו במהלך השנים האחרונות. נכסתי לתפקיד 3 חודשים אחרי שיגור עברה מקיבוץ שיתופי לקיבוץ מופרט. המעבר הזה שם אותנו, גם את החברים וגם את ההנהלות, חברתית וכלכלית, במציאות לא ברורה ומאתגרת מבחינות רבות. ולאחר תקופה עברנו למבנה ארגוני חדש. לא כולם ידעו מה עושים ואיך מתנהלים בבוקר שלמחרת השינוי. זה טבעו של כל שינוי, במיוחד מערכת. שנתיים לתוך ההתמודדות הזאת, נפלה עלינו הקורונה. שנה וחצי לתוך הקורונה, נפלנו לתוך המהפיכה המשפטית והסערה סביבה. שנה לתוך המהפיכה המשפטית פרצה המלחמה. מדובר ברצף גלים גבוהים המטלטלים כל פעם מחדש את המערכת החברתית והכלכלית בארץ וביגור. מצב הרוח הכללי משפיע על המוטיבציה של כולנו לצרוך ולקנות. בקורונה הכול נסגר. הפגיעה בעסקים היתה מיידית, במשתלה, בנגריה, בחורשה, אפילו בנדל"ן - השוכרים ביקשו הנחות ואנחנו נענינו. מאוקטובר 23 עד אפריל 24 לא התקיימו חתונות ולא הוזמנו מטבחים. קבוצות, בתי ספר ואנשים פרטיים ביטלו ביקורים בבלגן.

עמדנו בזה בזכות החוסן שלנו, הרזרבות והתושייה של חלק מהמנהלים לבצע פעולות לא שגרתיות בהתאם לתקופה.

המהלכים העיקריים שננקטו כדי להגדיל את רווחיות העסקים ביגור: א. הגבהת הציפיות והדרישות מהמנהלים. בגיבוי וליווי המערכת הכספית

שעשויה לקחת את רוב השטחים החקלאיים מיגור ועד הציק-פוסט. במצב כזה ישארו ליגור בחקלאות מטעי האבוקדו והרפת בלבד. "האיוס" הזה, כמובן אם יתגשם, יפתח גם הזדמנויות עסקיות מרגשות, כמו הרחבת הפעילות בתחום הציבורי והפרטי ב"חוצות יגור", ויתרום לפיתוח עסקי משמעותי של המתחם, כך גם בשטח בין יגור למפעל המלט נשר ועוד.

הזדמנויות נוספות הן בתחום אגירת החשמל, ושיווק התוצרת החקלאית על ידי הקמת חברת שיווק עצמאית לתוצרת החקלאית של משתלת החסות והגד"ש, וכמובן המשך הפעילות הנדל"נית בחוות הלולים המזרחית.

למה נכנסת ללגין? גם כאן דרוש שינוי מחשבת, אולי כניסה לתחומים אחרים, זאת כדי להפוך את לגין לחברה מגוונת ורווחית יותר.

מה לך ולתעשייה, בעצם? לא הרבה, ובכל זאת אחרי שמונה שנים כחבר במועצת המנהלים של לגין, יש לי קצת ידע והבנה. שוב, זה לא בהכרח התחום שבו אני רואה את גולת הכותרת של העשייה שמחכה לי שם.

הייתי שמח, וזה תמיד טוב, שחברה צעירים ישתלבו בעסקים של יגור. בלגין וטובופלסט יש אתגר גדול לעודד צעירים להיכנס ולקחת חלק בתפקידי הניהול. וכל זה, מבלי להוריד כהוא זה מההערכה והתודה הגדולה למנהלים החיצוניים שעושים אצלנו עבודה מצויינת: אתי במשתלה, אורן ברפת, טלי בנגריה ואורי בלגין.

לסיום אני מתפלל לחזרת כל חטופינו ומאחל לבית יגור שנה שקטה וטובה יותר מהשנה האחרונה.

האם היית מגדיר את התקופה כ"תפקיד חייך"? לא צריך להגזים. עשיתי תפקידים גדולים ומשמעותיים. שש שנים עבדתי בחבל "מעון" - קיבוצי עוטף עזה, כסמנכ"ל השיווק. תפוא"א "דוד משה" היו מוצר הדגל. בסוף הנסיעות דרומה הכבידו. לפני זה הייתי 17 שנים ב"אגרסקו" בתפקידי ניהול בכירים על הקו לחו"ל, עם כל העומסים והטיסות. כשסיימתי ב"מעון", הציע לי בועז אוחנה להחליף את אלון חגי. ואני שמח שיכולתי לתרום מהניסיון שלי במסחר ובחקלאות ביגור.

נשאר משהו מהרוח הקיבוצית בעסקים? לא. עסק צריך להיות עסק לכל דבר. צריך להיות פתח קטן, בקטנה, לעזרה לחברים, אבל רק בתנאי שעסק רווחי וחזק.

איך השפיעה עליך המלחמה? בספטמבר 2023 רחלי סיימה, נכנסנו למלחמה בלי מנהל קהילה. נעשתה חלוקת תפקידים ביני לאודי קינן, ולקחתי על עצמי ללוות את מערכי הגיל הרך, הבניין, המזון, צח"י עם אייל שריג וחברים, וקליטת המפונים. פעם ראשונה עבדתי מול הקהילה ולא רק מול העסקים, נתקלתי בהרבה אנשים שהשיטו יד ורצו לעזור, אבל גם בהרבה אכזבות. שנינו, אודי ואני, לקחנו אחריות וצלחנו את הימים הקשים. זה המקום לתודה ענקית לסער גרעין על העזרה הגדולה לצח"י, ובכלל.

מה האתגרים המידיים לעסקי יגור? בטווח הקרוב, הולכות להצטרף ליגור שכונות מגורים בבלוקונים ובמערב. לא בטוח שפארק באלגן וגן החורשה, יוכלו להמשיך ולפעול בסמיכות גבוהה כל כך לשכונות מגורים. לפתחנו איום תמ"א (תוכנית מתאר ארצית) 75

לראש השנה רמי

לכל חברי וחברות קיבוץ יגור,

אני מבקש לאחל לכולנו שתהיה שנה סבירה, שתכלה השנה הקודמת וקללותיה ושיניכנס לשנה החדשה עם כבוד הדדי ואחוזה אחד לשני, יכולת לעסוק בעיקר ולא בטפל, שנדע להסתכל על חצי הכוס המלאה ופחות על הריקה, שנעסוק פחות ברכילות ויותר בעשייה פורייה, שנדע להעיר ולשפר את עצמנו, לפני שניתן לאחרים עצות אין להשתפר, שנמשיך לעסוק בעשייה קהילתית, לפרגן אחד לשני ולצמוח כלכלית. והעיקר, שהחטופים.ות יחזרו הביתה ושיהיה ביטחון בגבולות ובתוך המדינה ושחייילינו יחזרו הביתה בשלום.

אם נצליח לעשות את מה שביכולתנו לשנות, זה כבר המון.

שנתיים בתהליך השיוך

שיחה לשנה החדשה עם פרויקטור השיוך, עופר אדר

מה שלומך ומה המצב בעתונך? אני בסדר. בגעתון "רועש בלי אזעקות", להערכתני נשארו ביישוב 75% מהתושבים. הכלה והנכדות התפנו למרכז והבן נשאר בכיתת כוונות.

איך אתה מסכם שנתיים ביגור? ממש מעניין! הגעתי ליגור אחרי שעבדתי בכשלושים קיבוצים, בשלושה מהם הייתי מנהל קהילה. כל קיבוץ חדש הוא אחר ושונה. יגור - הקיבוץ הכי גדול מהקיבוצים שעבדתי בהם מבחינת האוכלוסיה והכי מורכב טופוגרפית ופיזית. למרות זאת לא פגשתי ביגור דבר שלא ראיתי קודם, אבל הכול שונה, המספר הגדול של החברות והחברים הוא שיוצר שוני ומגוון גדול יותר.

איפה אנחנו על ציר השיוך? אנחנו עובדים בשני מסלולים שיתאחדו בהמשך למסלול אחד. שלב המסלול הראשון הוא של סימון הדירות, שהוא מורכב מאוד. המורכבות הגדולה היא בגלל מצוקת הדיור והמחסור בדירות מתאימות לחלק מהמשפחות. ברוב הקיבוצים שעשו שיוך בשנים האחרונות בהם עבדתי, הבעיה הזאת היתה פחות חמורה, כי למרבית החברים היו דירות.

איך זה שבקיבוצים אחרים היו דירות לכל החברים? בהרבה קיבוצים הבינו בשלב מוקדם, הרבה לפני שהתחילו לדבר על שיוך, שהקליטה האוטומטית של הבנים היא בעייתית. ביגור ובקיבוצים הגדולים באזורי ביקוש נדלניים נוספים קלטו את כולם. דבר זה יצר בעיה בכל הקיבוצים האלו. הבעיה היא שהבנייה לא השיגה את הגידול, אבל לא בנו להם דירות משפחה, בוודאי לא בקצב גידול האוכלוסייה.

המסלול השני הוא מסלול התכנון, ובו אנחנו בשלב של הגשת תב"ע בוועדה המקומית. תב"ע שתאפשר בהמשך הדרך את מימוש השיוך.

מה הלוז לשנים הקרובות? אני מעריך ששלב הסימון יימשך לתוך 2025, אחריו יבוא קטע מורכב נוסף, שקשור להסדר בבתים המשותפים. לאחר מכן נעסוק בהסדר השיוך. במקביל, ובמשך לזה, אנו עובדים כל הזמן על התב"ע של שיוך הדירות, שיאפשר את תכנון חלוקת המגרשים לחברים. השאיפה שלנו היא שבקיץ 2027 תוכל יגור להפנות את החברים לרמ"י, לצורך חתימה על הסכמי שיוך פרטיים. הבריורקטיה שם לוקחת כשנתיים. כלומר בתסריט המהיר והיעיל נגיע לסיום ב-2029.

למה זה לוקח כל כך הרבה זמן? הנושאים מורכבים ורגישים: לא כל בתי האב ירצו להישאר היכן שהם היום. יש משפחות רבות שעדיין לא סומנה להם דירה והדיון איתן הוא מורכב. אנחנו צריכים לתת לו את הזמן הנדרש. משפחות רבות מתלבטות ביחס לשאלה היכן הן רוצות לגור. סוגיה אחרת קשורה לכך שחלק מהחברים לא עשו את המעבר מקיבוץ "שיתופי" ל"מתחדש", וצורת החשיבה הישנה, ברמה הכללית של החלטות ציבוריות וגם ברמת ההתנהלות האישית מאטה את התהליך. אין זו אמירה ביקורתית אלא ראייה של המציאות היגורית.

חברים שכבר השקיעו ברכישה או בשיפוצים, האם השקעתם מוגנת? לדעתי כן, אבל תמיד ישנה אפשרות שחברי יגור או המדינה - מישהו ינסה לעצור את התהליך או יקשה עליו. מי שכבר חתם על הסימון, חיזק קצת את בעלותו בזכויותיו במגרש על הנכס.

מה נכון לנו, חברים מן השורה, לעשות כדי לזרז את התהליך ולהגיע אליו מוכנים? קודם כל להתעניין וללמוד את התהליך ולהיות כמה שיותר בקיאים. כדאי מאוד לשים כסף בצד.

וכקהילה? השיוך הוא תהליך דרמטי. צריך לעשות אותו הכי זהיר וחכם שאפשר. צריך לזכור שפרק ב' של השיוך, דהיינו ההתנהלות שלנו כקיבוץ וכקהילה לאחר שהשיוך יסתיים, מאתגר וחשוב לא פחות מהשיוך עצמו. במסגרת תהליך קבלת ההחלטות על הסדרי השיוך יתקבלו החלטות קריטיות לגבי "הסדרי סחרות" נושאים שונים שיקבעו מי בסוף יחיה כאן ואיך הקיבוץ יהיה בדורות הבאים. את ההחלטות האלה תצטרכו לקיים ולמלא, כדי לשמור בידכם שליטה על דמותה של יגור.

ברכה? אם נתקרב, ולו קצת, למושג שהוא הישן, "שנת שלום", בתוכנו ובסביבתנו, דיינו.

עית להכיר: עומר חורש

תחום הפיננסים, אבל אני פתוח מאוד לתרום ולהשתלב בכל מקום שיהיה בו צורך. בזמני הפנוי אני אוהב בעיקר לבלות עם המשפחה ועם חברים, אני משחק כדורגל מאז שהייתי קטן ואוהב לטייל. הפינה האהובה עליי ביגור היא הוואדי הזורם בחורף.

נשוי למיקה (רבן), אבא לגוני בת שנה וחצי. רואה חשבון ועוסק בניהול סיכונים מסחר בשווקים פיננסיים בחברת "קורל ריף טכנולוגיות" בהרצליה. מיקה, של אבי וסמדר רבן, גננת, עובדת בחינוך בגיל הרך ביגור.

נולדתי בארה"ב בזמן שהורי היו בשליחות מהעבודה. שנתיים אחר כך חזרו הורי ל"מנוף", שבמועצה האזורית משגב. לפני הצבא עשיתי שנת שירות בכפר הנוער "נרדים" שבערד. שם הכרתי את מיקה, שהייתה בשנת שירות. בצבא הייתי בפלחה"ן נח"ל. בסיום המסלול יצאתי לקורס מפקדים ולאחר מכן לקורס קצינים. הייתי מפקד צוות של לוחמים בפלחה"ן נח"ל ואני מפקד שלהם עד היום במילואים. אחרי הצבא מיקה ואני גרנו ביחד ביגור במשך שנה, בזמן הזה מיקה נכנסה לחברות. בעקבות התחלת לימודים במרכז, עברנו מיקה ואני לתל אביב ואני עשיתי תואר בראיית חשבון וכלכלה במרכז הבינתחומי בהרצליה, לאחר סיום לימודים של 4 שנים ועוד שנתיים התמחות, חזרנו לקיבוץ ואני נכנסתי למועמדות.

הגעתי ליגור לפני 12 שנים, אני זוכר שמאוד התלהבתי מזה שיש לצעירים דירות משלהם ושהם גרים קרוב אחד לשני ומאוד עצמאיים. האווירה השיתופית והקירבה בין החברים מאתה שכבת הגיל הייתה מאוד בולטת, וזה משהו שמאוד הלהיב אותי ואומר הרבה על המקום.

לאורך השנים העמיקה ההיכרות שלי עם יגור דרך הקשר עם מיקה וגם מסיפורים שאני שומע. קהילתיות שיש בקיבוץ וההיכרות של כולם מאוד חשובה. בנוסף, זה נראה לי אחד המקומות היותר טובים שאפשר לגדל בו ילדים: יש פה המון אפשרויות ומתקנים לילדים, חינוך מעולה, קירבה למשפחה וחיי קהילה. כל אלה גורמים לכך שעבור גוני, הילדים הבאים ולנו כזוג, זה המקום הכי טוב לחיות.

אני מאמין שאני יכול לתרום כמעט בכל תחום בקיבוץ, יותר מעניין אותי

עית להכיר: שרון ואיל טורץ

יגור זה הבית שלי, תמיד היה ותמיד יהיה, ככל שאני מתבגר ומסתכל אחורה, את הילדות והערכים שקיבלתי כאן לא אקבל בשום מקום אחר, וזה מה שאני רוצה להעניק לילדים שלי. בצעירותי הייתי מנגן בכל החגים. השילוב של יגור ומוסיקה שזור בליבי. בזמן הקורונה לימדתי בקפסולות בבתי הילדים. הייתי שמח לחזור ולתרום בשני התחומים: המוסיקה והחינוך.

נשואה לאיל טורץ, בעלת תואר ראשון בחינוך מיוחד ועובדת היום בתיכון "רעות" בחיפה.

נולדתי ברמת ישי ולמדתי באורט טבעון. את איל הכרתי לפני עשור דרך חברים משותפים מהעמק והקשר התנתק. שירתתי כמש"קית קישור בחטיבה 679. במהלך השירות הצבאי איל ואני הפכנו זוג. לפני שנה התחתנו בחתונה קסומה, כשמסביבנו כל האנשים שאוהבים אותנו. המפגש עם יגור היה, כשאל גר בדירת חדר ואני הייתי מגיעה לסדר לו את הבאלגן (בכל זאת דירת רווקים טיפוסית). השכנים היו מדהימים, היינו עושים ארוחות ביחד, יושבים וסתם מדברים. בחרנו לחזור לקיבוץ, כי אנחנו רוצים לגדל את הילדים שלנו בסביבה קיבוצית, על ערכים של אהבת הארץ, כבוד ושותפות. אני יכולה לעזור בתחום החינוך, כיום אני לומדת לתואר שני בחינוך.

איל טורץ, של גיא ורחלי, נשוי לשרון, בן 28, מהנדס תוכנה, רפאל. נולדתי במתן, והגעתי ליגור עם תחילת המילניום. גדלתי והתחנכתי ביגור על כל ערכיה, ואף הספקתי להנות מהבלוקונים בצעירותי. בצבא שירתתי כפקח טיסה בחיל האוויר. הכרתי את אשתי במהלך השירות הצבאי ולאחר השחרור וטיול משותף בווייטנאם התחלתי לימודי תואר ראשון במדעי המחשב באוניברסיטת חיפה. לאחר מספר שנים ביקנעם הרגשתי ש"קר שם בחוף" והחלטתי לחזור ליגור. שמחתי לדעת שתחושת הקהילה המחבקת ביגור עדיין קיימת, וממשיך ה"הנהון" הנצחי לחברים בשבילי הקיבוץ והחגים המשותפים.

עית להכיר: עמית ונופר וונדר

עמית וונדר (של אברהם ונעמי), בן 32, נהג משאית ב"גיא פיתוח וריסוסים", שירת בחיל התותחנים. נופר, ספרית ומאפרת כלות. נולדה בחיפה, שירתה בחיל חימוש, הגיעה ליגור בפעם הראשונה למסיבה באולטרהסאונד. הפגישה עם עמית היתה דרך חברים משותפים, "הקליק" היה מידי. ישר ידענו שזה זה. אשמח לעזור באירועים הקשורים ליופי וקוסמטיקה. יגור מרגישה לשנינו הכי בית שאפשר.

לקראת שנת תשפ"ה אריאלה וולק

עוד שנה עברה, חלפה ואני בתוך ארצי חטופה ומוסיפה - הלואי ושנה זו לא היתה נספרת בלוח השנה. קמה במהירות כל בקר ומונה ימים, שבועות, חודשים מאז השבעה באוקטובר. רוצה להתחיל מחדש ולמחק כל מה שנהרס. מסתכלת לאחור בכאב ודמעות על שגרצחו, על שנפצעו, על שנחטפו, על שאינם עמנו פה. מחפשת מלה של נחמה. אולי סוף תגמר המלחמה. אולי שביב קטן של משמעות ירפא את מכאובי, אולי אחלם שזו טעות שהשתלטה על תקותי. אָבֵל לֹא! זו מציאות כבר שנה שלמה, של ממשלה חולה שאינה מחלימה. שָׁכַל התקוות וְכָל התפלות נופלות על אַזְנוֹת ערלות.

הזעקות, ההתמודדות וההפגנות לא מאחדות ולא מתקנות. הנה שנה חדשה בפתח עם עמוד החצב, עם הסתו המשיר את עליו, ועם אותו המצב. יש בי תפלה ואחול אחד מ'חד: שיגמר הכל, בבת אחת. שנקדש את שמות הנפגעים, שנתפלל להחלמת כל הפצועים ואיר לא? שיחזרו היום ומיד כל החטופים. שלצפון המדינה, העזוב מן הסתם, יחזרו כל התושבים שנעקרו מביתם. ואל יבנה הגלילה כבימים עברו, כבתחלה. אז נתחיל מחדש לקום מעפר החקלאי, החיל, בן העיר הכפר, אז נדע אנחנו האזרחים שחזרנו לחיים. לו יהי, שנה טובה!

שנה חדשה התחלה חדשה

אור כרמי על ההחלטה לחפש עבודה מחוץ ליגור

עבודה חדשה? התקבלתי לעבודה כחשמלאי גנרטורים בחברת פ.ק. גנרטורים מקבוצת אלקטרה בע"מ. אני עוסק בכל מה שקשור לחשמל פיקוד ובקרה בכל חלקי הגנרטור, כמו כן מערכות תידלוק עצמי אוטומטיות ואוטונומיות, משאבות חיישנים ובקרים מתוכנתים.

מה זה אומר? התקנות חדשות של גנרטורים אצל הלקוחות, הפעלות ראשוניות, בדיקות עומס, אינטגרציות בין כל מערכות המתקן לגנרטור. אחרי זה בא ליווי הפרוייקט עד מסירה ללקוח ומתן שירות טיפול ואחזקה לאחר מסירה.

מה מאפיין את העבודה הזאת? שהיא מפגישה אותך עם שלל מערכות ורכיבים, חלקם ישנים וחלקם חדישים, ומערבת מחשבה וידע על בסיס רכישת ניסיון בתיקון וטיפול בתקלות.

איך אתה חווה את ההתחלה הזאת? מעניינת מאוד ובעיקר מאתגרת, כי הגעתי ללא בסיס וניסיון.

מה הרקע המקצועי שלך בתחום? לימודי חשמלאי מוסמך. בזמן הלימודים עבדתי ברפת, וכשסיימתי והוסמכתי, לא היתה לי סיבה מקצועית או כלכלית להישאר בענף, וחיפשתי עבודה בחוץ.

התלבט לקראת השינוי? הדילמות והשאלות סביב שינוי מקצוע בעצם כבר נשאלו, חושבו ונלקחו משלב ההחלטה על כיוון הלימודים עצמו. אותו תהליך, דרך אגב, עשיתי בשיתוף מלא והכוונה עם רויטל קינן באיבחון מקצועי ונעים. נשארתי עם החששות והפחד, וההכרח למצוא בתוכי את האומץ.

משהו על הקושי? זה בהחלט תהליך עצמי מחשל ופורץ דרך, מלא מחשבות, פחדים וחששות: לעזוב מקום עבודה שהוא אולי לא הכי נעים ומתגמל בעולם, אבל נוח וקרוב לבית. לצאת לחפש "עבודת חוץ" היה אתגר מאוד מעניין מחזק ומחשל. למדתי הרבה מאוד על עצמי.

איך היתה ההתחלה החדשה? כשהתקבלתי לעבודה, השמחה

ותחושת הסיפוק היו יוצאות מגדר הרגיל. ההתחלה החדשה הייתה מאוד מרגשת. הקבלה, היחס הבין-אישי, תפיסת הארגון את האדם בו, החיבוק החם, הרצון לעזור ללמד ולתת את כל הכלים להצלחה, היו המפתחות שקיבלתי להמשך הדרך. מצאתי מקום שרוצה לתת לי את המקסימום מבחינה מקצועית, בכלים בהדרכה ובהתנסות, אני רק צריך לבקש. גיליתי במקום הזה נוסחה מנצחת להצלחה, אושר וסיפוק. כל יום אני לומד לפחות דבר אחד חדש ורושם אותו כדי לא לשכוח. רכשתי, ואני עדיין רוכש ידע, ידע ומקצוענות, חברים חדשים לדרך, וכולם רוצים לקדם, לעזור ולשלב כוחות. התחלתי עם רכב וארגו כלים בסיסי, והיום אני עמוס ידע שאין לו סוף וגם ארגו הכלים גדל.

יש פגיעה במשפחה? היה חשש שמסגרות הזמנים בעבודה יהיו עמוסות מידי, במיוחד בהקשר של הבאה ואיסוף של הילדים. הכול ברוך השם הסתדר על הצד הטוב ביותר וישנה גמישות אצל כל הצדדים.

לסיכום: למדתי שאם אני רוצה ומציב לעצמי מטרה ויעד, אצליח להגיע אליו. חבל לי שאצלנו עדיין לא מספיק מפרגנים ומתגמלים בעלי משרות "נמוכות". תכליס, מה שלא אעשה בשביל עצמי אף אחד לא יעשה עבורי. השינוי והחלפת מקום העבודה הסתיימו בהצלחה רבה, לשמחתי, באושר ועושר.

בית יגור משתתף באבלם הכבד
של הילה קינן והמשפחה
על מות האב
שמואל מגרם ז"ל

בית יגור משתתף באבלם הכבד
של עידו, תומר ואהוד פיילר והמשפחה
על מות האב
גיאי יעקב פיילר ז"ל

שנה חדשה התחלה חדשה

עינב שגיב החליפה תפקיד ניהולי במכללת אורנים בפתיחת עסק עצמאי.

רקע כללי: 55, גרושה, אמא ליהלי 22, ליקי, 20 ואגם 14. עצמאית בתחום הדרכה והעצמה להורים וילדים בעזרת NLP ואומנות.

איך הגעת לניהול תוכנית המחוונים במכללת אורנים?
התחלתי בתעשייה, לימודי טקסטיל ב"שנקר". כשסיימתי יצאתי לעבודה ב"דלתא" כמעצבת. מהר מאוד נמאס לי מהעבודה מול בדים וחוטים, חיפשתי עבודה עם אנשים. עברתי לעבוד בעיצוב אתרים ואנימציה ב"סטודיו עוז" במשגב, כ-4 שנים. מיציתי. הלידה של ליקי, אפשרה לי לקחת פסק זמן, מהקריירה. מותו הטרגי של אבי, מאיר, שהיה איש חינוך בתחום החינוך המיוחד, דחף אותי לתחום החינוך. עשיתי הסבת אקדמאים להוראת אמנות ב"מכללת אורנים". בשנה האחרונה ללימודים, זה היה ב-2009, התקבלתי לעבודה כעוזרת הוראה במרכז למחוונים ומצטיינים במכללת אורנים. מיד השתלבתי ובניתי קורסים בתחומים חדשים: עיצוב אתרים, אנימציות קומיקס, צילום, כתיבה יוצרת ועוד. צמחתי והתפתחתי. במהלך השנים האלה, במקביל, ולהשלמת הכנסה, לימדתי אומנות בסטודיו פתוח, בבית ספר "נירים" לאוכלוסיית קצה חלשה, בניהולו של עודד הרשקו. עודד ניהל בית ספר, שבמרכזו שילוב אומנות וטיפול בבעלי חיים. בשלב מסוים, אחרי עשר שנים במרכז למחוונים, הוצעה לי משרת מנהלת התוכנית, והייתי צריכה לבחור בין שני העיסוקים. בצער רב, ויתרתי על העבודה עם עודד והפכתי למנהלת בית הספר למחוונים, לשנתיים.

למה פרשת מניהול התוכנית, בדיוק כשהיית בשיא?

לא הייתי מספיק מחוברת לעצמי. נכון שמבחינת הקריירה באורנים עשיתי דרך יפה, אבל האחריות הגדולה באה עם תג מחיר. חוויתי שנתיים קשות ותובעניות. הניהול היה אינטנסיבי מאוד, וכלל העברת המרכז למבנה חדש. למדתי מלא על עצמי כמנהלת, אבל חסרו לי היצירה בחומר, והתגעגעתי למגע הישיר עם ילדים והורים. למרות ש"נירים" נשאר מאחור, ליוותה אותי האמירה של עודד ששליחותי החינוכית היא: "להיות דמות מיטיבה" עם בני אדם, ולא על מערכת. ולכן, במקביל לניהול, הגשמי חלום ישן והתחלתי לימודי תואר שני לאוריינות חזותית בתל אביב. העומס הצטבר: משרת ניהול, לימודים לתואר שני, לצד גידול שלוש בנות, הובלה משותפת (עם אמהות אחרות ביגור) של מהלך להקמת בית ספר דמוקרטי. בכל אחד ממרכיבי המסע הייתי פרפקציוניסטית ומושקעת

האיר לי את הדרך

לדמותו של אבא, מאיר שגיב ז"ל

אבא שלי מסתכל מהשמים על מטולה ההרוסה ומת כל יום מחדש. בחייו, וכשמטולה בבת עינו, עוד היתה גן עדן ציורי, היה לוקח אותי בתור ילדה, מגיל שנתיים לטיולים ברחבי הארץ. גם בבתי קפה, בזמן שחיכינו אמר לי "תציירי" (על ניירות או על מפיות) ותמיד כיוון אותי ליצור ולצמוח. כשהתקבלתי ל"שנקר" לא היה מאושר ממנו. חוץ מזה הוא היה מורה (אחרי שסיים קריירה במטולה) בקרית שמונה בבית ספר לחינוך מיוחד והכין אנשים בעלי צרכים מיוחדים, "על הרצף", להשתלבות בחברה. עד היום, לא אשכח איך הייתי מקטרת על המורה הראשונה שלי, שרה'לה בירמן, והוא פשוט העריץ את האדמה שהיא דרכה עליה. כשזיהה משברים בחיים שלי, כנערה, כסטודנטית, כאשה, שלף אותי משם והוציא אותי לדרך טובה. חבל שלא זכה להכיר את הבנות שלי ועוד יותר שהן לא זכו להכיר אותו, חוץ מאשר דרך הסיפור שלי. ממנו למדתי חמלה ואנושיות ושליחות, והכי חשוב "לתת את כל הלב - ועוד קצת".

מעל ומעבר, והכל ביחד היה עומס בלתי אפשרי. הייתי חייבת לעצור. לקחתי שנת שבתון. בשנה הזאת השלמתי תואר שני, לקחתי קורס והוסמכתי בהוראה מתקנת, ולגיוון והעשרה השתלמתי בתחומי עניין נוספים: קולנוע, כתיבה יוצרת, ותאטרון.

מה כיוון אותך לתחום חדש?

נפלה עלינו הקורונה. העולם האקדמי, הכלכלי וגם האישי, עברו לזום. המערכת שלי באורנים עברה ללימוד מרחוק. גם הבנות שלי ביסודי ובחטי"ב עברו ללימוד מרחוק. הייתי

וחסרי ביטחון. "המומחיות" שלי היא היכולת לשנות את החוויה שלהם את עצמם כבני אדם צעירים וכתלמידים באמצעות הדיאלוג והיצירה.

איך זה עובד?

אביא דווקא סיפור של אשה בוגרת, שהרגישה תקועה בקריירה, בהורות ובזוגיות: דיברנו, היכרנו והתחברנו. בפגישה הראשונה (לא תמיד זה קורה מהר, או בכלי הראשון שאני מנסה) נתתי לה נייר לבן ועפרונות מסוגים שונים. ההנחיה היתה להשתמש בסוג אחד של עפרונות בצד אחד של הדף ובסוג אחר בצד השני של הדף, ואז לחבר בין שני הצדדים בסוג עפרון שתבחר ובאופן הגראפי המתאים לה. תוך כדי החיבור נוצרה אצלה איזו תובנה של חיבור והקבלה בין חוויה מהילדות למציאות חיה עכשיו. נפתח סכר של רגשות וכאבים, במילים מדויקות ומטלטלות, תוך שהיא מציירת ורושמת.

במה זה שונה מפגישה אצל פסיכולוג?

שימוש בדמיון וביצירה, בשביל חלק מהאנשים זה מספיק, בשביל אחרים, זאת קריאת כיוון ששולחת אותם להמשך טיפול וצמיחה במקומות אחרים.

מתי הרגשת שהעסק עובד?

כשהורים העבירו אותי מהילד הראשון במשפחה לילד השני, כדי ששניהם יצמחו לאורך שנים! בתוך החוויה המעצימה של "הוראה מחבקת". אישור נוסף להצלחה קיבלתי כשהגננות הנהדרות ביגור, ובהמשך גם מורות בביה"ס היסודי - הפנו אלי ילדים ומשפחות, וכשהתחילו להגיע אלי ילדים "מפה לאוזן". עם הניסיון העמיקה אצלי ההבנה של החשיבות בהדרכת ההורים, וכיום אני מציעה גם את הדרכת ההורים כתהליך קצר מועד וממוקד קושי, לאחר שהוסמכתי כמדריכת הורים בגישת אדלר.

היו גם כישלונות?

בטח. אין מאה אחוז הצלחה. מדי פעם החיבור עם הילד או המבוגר לא קורה. נפרדים כידידים ומשחררים באהבה. בדרך כלל נוצר "קליק" כבר בפגישה הראשונה. אם הוא לא קורה, לא מושכים אלא נפרדים ברכות ועדינות. יש עוד שיטות ועוד מטפלים!

ברכה: לעצור, למצוא בתוך עצמי שקט, להקשיב לבת קול פנימית ולצאת משם בצעד קטן, למקום חדש.

צריכה להמציא את עצמי מחדש בעבודה באורנים, וגם בבית בעזרה לבנות בלימוד בזום. המשאבים שלי היו כל מה שלמדתי עד אז בעצמי ובאקדמיה. הכול התנקז לתשוקה גדולה לחזור ליצירתיות הפלסטית ולעבודה הרגשית היצירתית עם בני אדם כמנטורית, לא כמנהלת. הייתי מוצפת רעיונות איך למנף את האומנות וההזכרה הפרטנית להצלחה של לימודים בזום, במכללה ואצל הבנות שלי בבית. הרגשתי "יש לי את זה", שעליתי על משהו חדש ומקורי. בהדרגה בשלה ההשלמה שהתשוקה הזאת לא יכולה להשתלב ולהצטרף לעומס הניהול. שוב הייתי בצומת החלטות.

איך נולד העסק?

בשיחות ביני לבין המאמן האישי, ישי בירמן. ישי ליווה אותי כמאמן אישי, מאז שנכנסתי לניהול. הייתי שאובה טוטלית לעבודה, הרגשתי שאני צריכה שמישהו יטפל בי, ישמור עליי, ידייק אותי, כדי לא לקרוס ולא להתפרק. בתוך כל זה אני מסתכלת על העסק והיזמות של ישי, ואומרת לעצמי, למה אני לא? ופותחת את זה איתו ומקבלת את כל העידוד וההזכרה, רוחנית נפשית ופרקטית. ירון שמיר ניהל אז את תחום היזמות והעסקים הקטנים ביגור, קיבלתי ממנו הדרכה וכלים פרקטיים ויצאתי לדרך.

לא פחדת?

לא, כי היתה תשוקה. וגם, כי באופן אישי, לאורך חיי, אני מרגישה מוגנת ביגור. זאת אני, אופטימית ומאמינה בעצמי. הרגשתי שלמה עם כל מה שהשגתי מקצועית - באורנים וביתר התחומים. ברקע היתה גם איזו מגמה כללית שמאוד התפתחה והתחזקה בתקופת הקורונה, שהכיוון והאתגר החינוכי הוא היחס והחיבור האישי לתלמידים. רבים הבינו שהמצוקה והבלבול הגדול אצל ילדים והורים הם הזמנה וקריאה חזקה לכל מי שיכול לעזור, לחזק, להעצים ולשכלל יכולות וכוחות - לעשות את זה.

מה החידוש שלך?

המובן מאליו הוא לפגוש בני אדם, וילדים בפרט, ב"עיניים טובות" וליצור חיבור רגשי. זה לא פשוט, כי הרבה פעמים מגיעים ילדים קטנים, כיתה א'-ב' והם רחוקים מאוד מה"טבע" שלהם. במקום להיות ערניים הם כבוים, במקום להראות התלהבות וסקרנות הם נמנעים ומתנגדים, חרדים

אני טוב
אני טוב
אני טוב
אני טוב

אני טוב
אני טוב
אני טוב
אני טוב

שנה חדשה התחלה חדשה

מור וילרוסה סיימה 16 שנות עבודה בגיל הרך ומתחילה מסלול דוקטורט בפקולטה לחינוך, אוניברסיטת חיפה.

רקע: בת 41, אמה של שון, רו ומעיין. לימודים: תואר ראשון בחינוך מיוחד לגיל הרך, באורנים. תואר שני, בחינוך לגיל הרך בהתמחות של שילוב והכלה של ילדים עם צרכים מיוחדים.

איך הגעת לעבודה בגיל הרך, ומה גרם לך להתמיד שנים ארוכות?

זה התחיל בטיול אחרי צבא במזרח הרחוק. המפגש הבלתי אמצעי עם האוכלוסייה המקומית, והילדים בפרט, העלה בי את הסקרנות לחקור ולהבין לעומק את הסביבה ההתפתחותית. כשחזרתי ליגור נכנסתי לעבודה במערכת.

החוויה האישית והעניין בתחום - העמיקו לאורך שנים, כתוצאה מצירוף העבודה בשטח והלימוד האקדמי. יש בעבודה הזאת איזשהו כוח ששואב אותך פנימה, הרבה מעבר לפן הטיפולי והחינוכי. ריתקו אותי תהליכי הגדילה וההתפתחות אצל הילדים כתהליך מורכב, ששותפים לו גורמים אישיותיים וסביבתיים, הכרתי מערכות יחסים: בין הילד, ההורים, הצוות והקהילה. ככל שהעמקתי בלימודים גברה הסקרנות. החיבור של התיאוריות לשטח עודד להתבוננות מורכבת ולניתוח ופירוק מצבים ודילמות. כך התגבשו אצלי תובנות ודרכים חדשות, שנשארו פירות וגרמו לי סיפוק רב.

כמעט כל ילד וילדה שפגשתי דחפו אותי להמשיך הלאה בתחום. המילים החמות וההערכה מצד ההורים והמערכת כולה היו החמצן. הרגשתי שאני מתפתחת וצומחת, אין תגמול גדול מזה.

באיזה דרכים השתנית והתפתחת?

למדתי להתבונן על סיטואציות ממקום מקצועי, לאזן בצורה מיטיבה בין "הכובעים" השונים שאני חובשת, כאמא, כגננת, כחברת צוות וכחברת קיבוץ. למדתי לדבר בבהירות, בהגינות, בכנות ותמיד תמיד להקשיב, לראות את הצד האחר. למדתי כמה חשוב להשתדל להבין לעומק מאיפה הדברים נובעים ולהתמקד בדבר החשוב ביותר: רווחתו והתפתחותו של הילד.

עוד למדתי, כמה משמעות יש במקצוע הזה ובחיבור הילדים למקום ולקהילה. ביגור, במערכת הגיל הרך, ניתנת חשיבות גדולה מאוד לחשיפה של הילדים לסביבה. זאת, באמצעות המקומות שמבקרים בהם בסיורי הבוקר: הוואדי, הגשר האדום וכו'. המפגשים הללו נצרכים בזיכרון החווייתי של הילדים ומהווים תשתית להעמקת הקשר והזהות האישית והמקומית שלהם בהמשך.

איך את רואה את המערכת ביגור?

אני רואה אותה כמקום יציב, עם שייכות, חשיבה משותפת ועבודת צוות. מבחינתי זה עוגן שנותן ביטחון גם בתקופות של טלטלה. לא רק הילדים, גם אנחנו כמערכת וכאנשי מקצוע עוברים תהליכים עם עצמנו ושואפים להשתפר ולצמוח. כיף לעבוד במערכת שמאפשרת את זה.

זכיתי להכיר נשים שעושות עבודת קודש עם הילדים שלנו. נשים מסורות, אוהבות, אכפתיות. נשים שמצליחות לראות מעבר לעצמן, ראיתי נתינה וזכיתי לראות כל כך הרבה אהבה וחיבורים מדהימים.

רגעי שיא ושבר?

יש אינספור רגעי שיא בעבודה, שגוברים על רגעי השבר. לקחת חלק במסע ההתפתחותי של אנשים, מרגש הרבה פעמים דווקא בדברים הקטנים, צעד ראשון, מילה ראשונה, צחוק מתגלגל ראשון. לפעמים אתה ממש מרגיש וחווה את זה שילד מצליח לגלות את הכוחות הפנימיים שלו ולהצליח במשהו שעוד לא עלה בידו. לפעמים זה קורה אצל ההורים, וזה מרגש לא פחות.

מה גרם לך לחפש את הכיוון האקדמי?

הלימודים לתואר שני בזום בתקופת הקורונה אתגרו אותי וגרמו לי לשאול את עצמי לגבי המשך הקריירה. הרצון להתקדם הכתיב סיום של הפרק הנוכחי. אחרי שנים רבות של ניסיון ועבודה ישירה עם הורים, צוותים וילדים, הרגשתי בשלה לשינוי. במקביל, נחשפתי למחקרים חדשים שעסקו בהשפעת הסביבה על התפתחות המוח וגם על ההתפתחות הנפשית אצל ילדים כמו דפוסי חרדה ומתח. בהדרגה נוצר אצלי רצון להיות חלק מהעשייה המחקרית, ולהשפיע דווקא

מה את יכולה להגיד על המחקר?

שהוא חלק מפרוייקט גדול מטעם משרד החינוך ולבקשתו. הוא מתקיים בשיתוף פעולה בין האוניברסיטאות חיפה ובר אילן. מדובר במחקר אורך, שהמטרה שלו לבחון את האיכות והיעילות של הקורסים בתכניות ההכשרה למחנכות ומטפלות במכללות בכל הארץ. בנוסף, תיבדק גם ההשפעה לאורך זמן של ההשתתפות בתכניות הלימוד, בקרב צוותים שעובדים במעונות לילדים עד גיל 3. לגבי הדוקטורט, בשנה האחרונה התחלתי לעסוק במחקר, במסגרתו אני כותבת את התזה ומשם אמשיך ללימודי הדוקטורט באותו פרוייקט.

משם. העיסוק במחקר הוא הגשמת חלום, במיוחד אחרי הרבה מאוד שנים בשטח. כשבשלה ההחלטה לעשות שינוי, נוצרה אצלי התרגשות גדולה ובצידה הרבה חששות. יציאה ממקום בטוח וביתי אל הלא נודע מלווה בשאלה, האם אני עושה נכון. למזלי אני מוקפת סביבה תומכת ומחזקת.

איך נוצר הקשר עם האקדמיה?

אזרתי כוחות ופניתי לגורמים בתחום המחקר של הגיל הרך, והתקבלתי למסלול שבו אני עושה מחקר מקדים ומיד לאחר מכן, ממשיכה ישירות לדוקטורט.

שנה חדשה - חמ"ל חדש

במסגרת הגברת הערכות לתסריטים בטחוניים שונים, נחנך החמ"ל היגורי החדש ב"כור" מתחת למזכירות. ייעוד החמ"ל הינו לרכז את המידע שמגיע מהציבור, מהמועצה וכו' ולהפעיל את הצוותים השונים (רפואי, כיתת כוננות, כיבוי אש, חילוץ) עד הגעת צוותי החרום המקצועיים, בחמ"ל יש אמצעי קשר, ציוד עזרה ראשונה ובעיקר רצון לסייע במצב חרום. (באדיבות גלית חגי)

ערוכים לכל תסריט

הודעות צח"י מקושטות לאחרונה בחדווה משמחת לב ומשונבת נפש, ולעיתים אף בברק פיוטי מרגש, לדוגמה, השמש זורחת והציפורים מציצות, שומרים על הומור ואופטימיות... לאור המצב, פרסנו ליד הכיכר גרור כיבוי וליד החמ"ל (מתחת למזכירות) ציוד ראשוני לחילוץ. הציוד הוצא ממחסן צח"י כדי לחסוך זמן יקר במקרה הצורך, העיקר שלא נזדקק.

נאדנו בגשפ"ד

גיא גורליק (של דור ושי)

אופק אשכנדי (של לין ורון)

סהר קורליקר (של עומר וקובי)

נאיה אדלר (של זהר ונתיב)

נאדנו בגלפ"ד

עומר פארן (של רו ויותם)

אוריה לוי (של ליטל וגל)

לוטם ובר (של מאיה ונמרוד)

ארבל למדן (של נירית ואלמוג)

נאדנו בגשפייז

אלה גורליק (של ים ודני)

דניאל מזרחי (של ז'אנה ועומר)

ניצן ברנע (של קרן ועומר)

ארי אדלר (של נוי ונוב)

נאדנו בגלפ"ד

ליאו בנסו (של יערה ודין)

נור זילברמן אבו סוילם (של גוני וסביע)

נינה כץ (של נאור וארני)

לירי לוגסי (של אופיר וגל)

ממ"ד של הפוגה

כשכתי הילדים סגורים בגלל במצב, מערכת החינוך של הגיל הרך והצוותים החינוכיים מפעילים פעילויות "הפגה" במקלטים ובממ"דים של הפעוטונים.

גנון כרמל

גן חצב
במקלט דב ישרון

עופרים

הדסים

גן אורן
במקלט
בית בר יהודה